ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelů: **a) Městská část Praha - Křeslice**, se sídlem Štychova 2, Praha 10, **b) J. Ř.**, **c) Z. H.**, **d) Ing. A. J.**, **e) Ing. V. Š.**, **f) M. T.**, **g) J. S.**, všichni zast. Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti odpůrci: **Hl. m. Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **MSI INVEST s. r. o.**, se sídlem Haštalská 6, Praha 1, zast. JUDr. Ing. Jiřím Malantou, advokátem se sídlem Wurmova 16, Brno, ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 23/2012 – celoměstsky významné změny I + II územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, v části změny Z 2345/00, schválené usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 16/4 ze dne 26. 4. 2012, v řízení o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení **MSI INVEST s. r. o.**, a **Bc. M. N.**, zast. JUDr. Alenou Zahradníčkovou, advokátkou se sídlem Špitálská 885/2a, Praha 9, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2013 č. j. 11 A 134/2012 - 95,

takto:

I. Kasační stížnost Bc. M. N. **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti Bc. M. N.

III. Bc. M. N. **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč; tato částka bude vyplacena k rukám jeho zástupkyně JUDr. Aleny Zahradníčkové, advokátky, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení MSI INVEST s. r. o., **se zamítá.**

V. Osoba zúčastněná na řízení MSI INVEST s. r. o., **je povinna** zaplatit navrhovatelům náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti ve výši 21 369 Kč,

a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Kasačními stížnostmi podanými v zákonné lhůtě se osoba zúčastněná na řízení MSI INVEST s. r. o. a Bc. M. N. jako stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy č. 23/2012 – celoměstsky významné změny I + II územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, v části změny Z 2345/00, schválené usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 16/4 ze dne 26. 4. 2012.

Předmětem opatření obecné povahy je změna územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, spočívající ve změně funkčního využití ploch z funkcí všeobecně smíšené, zeleň městská a krajinná a zeleň městská a krajinná výhledově vybraná, komunikační síť, louky a pastviny, izolační zeleň, orná půda, plochy pro pěstování zeleniny, to vše na funkce všeobecně smíšené, vybraná komunikační síť a urbanisticky významné plochy s dopravním spojením. Předmětná změna je lokalizována na území hlavního města Prahy v Městské části Praha – Újezd, katastrálním území Újezd u Průhonic.

Městský soud v napadeném rozsudku nejprve posuzoval aktivní legitimaci navrhovatele a) k podání návrhu (v rozsudku jsou navrhovatelé nesprávně označování jako „žalobci“ a odpůrce jako „žalovaný“). Podle městského soudu i městská část hlavního města Prahy je legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné části, které bylo vydáno zastupitelstvem hl. m. Prahy, je-li jeho vydáním dotčena na svých zájmech, právech a právem chráněných zájmech. Důvodem, proč městský soud přistoupil ke zrušení napadeného opatření obecné povahy, byla skutečnost, že dotčený orgán státní správy (Magistrát hl. m. Prahy) vydal stanovisko, v němž konstatoval, že předmětná změna územního plánu nebude předmětem posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o EIA“). Tento závěr vydaný ve zjišťovacím řízení přitom nebyl odůvodněn, ačkoliv povinnost odůvodnění plyne z ustanovení § 10d odst. 5 zákona o EIA. Dále soud dospěl k závěru, že předmětná změna územního plánu zakotvuje plochy nadmístního významu, aniž by to mělo oporu v zásadách územního rozvoje hl. m. Prahy. Městský soud pak shledal důvodnou také námitku navrhovatelů poukazující na to, že napadené opatření obecné povahy nově vymezuje zastavitelné území, ačkoliv nijak nezdůvodňuje, že není možno využít již vymezené zastavitelné plochy, jak požaduje § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Konečně městský soud považoval za důvod, pro který bylo třeba napadené opatření obecné povahy zrušit, též to, že opatření obecné povahy nebylo dostatečně odůvodněno a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je též rozhodnutí o námitkách některých navrhovatelů.

II. Obsah kasačních stížností

II.1 Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení MSI INVEST s. r. o.

Osoba zúčastněná na řízení namítá vady kasační stížnosti obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s.; poukazuje tedy na nesprávné posouzení právní otázky soudem a na zmatečnost řízení spočívající v tom, že soud jednal s účastníkem, který k tomu nebyl legitimován. Dále poukazuje na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ač ovšem nenamítá žádné vady řízení před správním orgánem (toto řízení naopak považuje za bezvadné), ale namítá vady řízení před městským soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Osoba zúčastněná na řízení ve své kasační stížnosti předně poukazuje na to, že Městská část Praha-Křeslice nebyla aktivně legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a s. ř. s. Městská část totiž nemá vlastnické právo, od něhož by mohla svou případnou způsobilost být účastníkem takového řízení odvozovat. Městské části hl. m. Prahy vykonávají pouze správu majetku, vlastnictví však zůstává hlavnímu městu jako celku. Navíc účastenství městské části na straně navrhovatele a hlavního města na straně odpůrce postrádá logiku i v tom, že fakticky znamená účastenství shodných (resp. od sebe odvozených) účastníků řízení v odlišných procesních rolích, jednou na straně navrhovatele, podruhé na straně odpůrce. Jednotná v tomto ohledu není ani judikatura Nejvyššího správního soudu a v předmětné sporné otázce je v jiné věci již aktivován rozšířený senát.

Podle osoby zúčastněné na řízení se dotčená změna územního plánu neváže k městské části Praha-Křeslice, ale je situována toliko do území městské části Praha-Újezd. Krom toho je sporná také otázka, zda plná moc udělená advokátu Mgr. Vítězslavu Dohnalovi jej opravňuje k zastupování městské části Praha-Křeslice v předmětném soudním řízení.

Osoba zúčastněná na řízení ve své kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem městského soudu, že se v dané věci jedná o plochu nadmístního významu. Ta je definována v § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, který městský soud nedostatečně zohlednil, neboť vyšel pouze z celkového rozsahu plochy (více než 152 000 m^2). Navíc je napadený rozsudek nesrozumitelný, neboť na jednom místě uvádí, že o plochu nadmístního významu nejde, na druhém si protiřečí, když uvádí, že o plochu nadmístního významu jde. Městský soud také nesprávně vychází z fiktivního maximálního zatížení pro zjištění limitních vlivů; stav zde uvedený však nemusí být definitivní a nelze tak předjímat, jakou funkcí budou pozemky zastavěny a do jaké míry dojde k reálnému zatížení území. Podklady, z nichž soud vyšel, byly navíc vytvořeny v předstihu pro následné územní řízení pro propojovací komunikace, nikoliv pro napadené opatření obecné povahy, a tudíž s nimi soud nemohl operovat. Nepřípadný je i poukaz městského soudu na důvodovou zprávu ke stavebnímu zákonu a na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozhodnutí sp. zn. 1 Ao 1/2009 se totiž týkalo problematiky tzv. suburbanizace a vzniku satelitních sídlišť, zatímco v daném případě má změna územního plánu umožnit vznik nové městské čtvrti a administrativních budov. Jde tak jen o plochu místního významu, kterou může obec definovat volně.

Osoba zúčastněná na řízení v kasační stížnosti také polemizuje se závěrem městského soudu stran posouzení vlivu změny územního plánu na životní prostředí. Neuvedení důvodů vedoucích k závěru, že nebude třeba daný záměr posuzovat z hlediska vlivů na životní prostředí je pouhým formálním nedostatkem. Zjišťovacímu řízení totiž

předcházelo oznámení ve smyslu § 6 zákona o EIA, které prakticky ve všech posuzovaných kritériích svědčí ve prospěch zamýšlené změny. K dispozici je také akustická studie ukazující, že z hlediska hlučnosti bude v předmětném území v případě zamýšlené realizace po provedené změně územního plánu podstatně lepší situace, než jak tomu je dnes.

Dále osoba zúčastněná na řízení v kasační stížnosti označuje za nesprávný závěr městského soudu, že o námitkách navrhovatelů b), c), e) (v kasační stížnosti je nesprávně uvedeno „odpůrců"; odpůrce však ve vztahu k vlastnímu územnímu plánu přirozeně žádnou námitku nepodal) bylo rozhodnuto nepřezkoumatelným způsobem. Zde i samotný městský soud připouští, že v případě velmi složitého dokumentu, jakým je územní plán hl. m. Prahy, nelze vždy očekávat, že každá námitka bude vypořádána zcela vyčerpávajícím způsobem a do nejmenších podrobností. Dotčené orgány se ke všem uplatněným námitkám a připomínkám vyjádřily a všechny jejich reakce jsou zapracovány do celkového vyhodnocení námitek a připomínek. V případě, že dotčené orgány stanovisko neuplatnily, předpokládá se, že nemají výhrady.

Osoba zúčastněná na řízení je rovněž názoru, že v předmětném opatření obecné povahy je zcela dostatečně uvedeno, proč jsou nově vymezeny zastavitelné plochy (viz zejm. str. 7 změny Z 2345/00). Více, než jak je uvedeno, potřebu vymezení nových zastavitelných ploch zdůvodnit nelze. Pokud městský soud poukazuje, že bylo postupováno v rozporu s metodickým pokynem Ministerstva pro místní rozvoj, nelze mu, dle osoby zúčastněné na řízení, přisvědčit. Nad tento rámec pak je nutno poukázat na charakter metodického pokynu, který není sám o sobě právně závazný.

Závěrem své kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení namítá, že navrhovatelé v návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části neoznačili všechny potencionální osoby zúčastněné na řízení, ač jsou zjistitelné z veřejných rejstříků. Nebyla oslovena ani městská část Praha-Újezd, jíž se opatření obecné povahy týká nejvíce. Tato městská část uvedené opatření obecné povahy podporuje, na důkaz čehož osoba zúčastněná na řízení přikládá ke kasační stížnosti stručné vyjádření této městské části. Městský soud pak porušil procesní práva osoby zúčastněné na řízení také tím, že jí nezaslal výzvu k podání reakce na návrh podaný navrhovateli uvedenému soudu. Městský soud také nedostatečně uvážil, že v dané věci je veřejný zájem na realizaci záměru, který předmětné opatření obecné povahy v obecné rovině umožňuje. Nejde tu totiž jen o bytovou a administrativní výstavbu, ale především o propojení dálnice D1 s ulicí Formanská. Nové administrativní a obytné budovy by pak měly sloužit jen jako akustická bariéra primárního záměru. Vadou, dle osoby zúčastněné na řízení, je také tvrzení soudu, že je vázán *„skutkovými, nikoliv však právními důvody žaloby"*.

Z uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení jako stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení městskému soudu.

II.2 Kasační stížnost Bc. M. N.

Bc. M. N. v kasační stížnosti přesně nespecifikoval důvod jejího podání. Jak ovšem zdejší soud uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS, pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že

stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí. Z obsahu kasační stížnosti v daném případě plyne, že její důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; je totiž namítána jiná vada řízení před soudem ve smyslu tohoto ustanovení.

Stěžovatel Bc. M. N. je vlastníkem pozemku dotčeného změnou územního plánu a ve své kasační stížnosti uvádí, že přípisem ze dne 21. 12. 2012 přistoupil na straně žalovaného do řízení. Jeho postavení jako osoby zúčastněné na řízení nikterak nezpochybnil ani městský soud, jak dokazuje záhlaví rozsudku, kde je uveden. Přitom mu však nebyla doručena žaloba, nebyl vyrozuměn o nařízeném jednání a také rozsudek sám mu byl doručen až dodatečně, na jeho výslovnou žádost. V tomto ohledu zatížil městský soud řízení vadou, jak plyne i z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek sp. zn. 1 As 104/2012).

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Bc. M. N. navrhuje, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Další vyjádření

Odpůrce nevyužil možnosti podat ke kasační stížnosti vyjádření.

Navrhovatelé ve společném vyjádření uvedli, že kasační stížnost Bc. M. N. je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť tento stěžovatel se nepřihlásil jako osoba zúčastněná na řízení před městským soudem, a tedy uplatňuje nyní nepřípustně důvody, jež mohl uplatnit právě v řízení před městským soudem.

Ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení navrhovatelé uvedli, že městská část hl. m. Prahy je nepochybně nadána aktivní legitimací k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části; i kdyby tomu tak nemělo být, nemění to nic na tom, že návrh měl městský soud projednat, neboť ostatní navrhovatelé aktivně legitimováni jistě byli. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení považují navrhovatelé rovněž za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť argumentace obsažená v kasační stížnosti nebyla uplatněna v řízení před městským soudem. Navrhovatelé považují za absurdní tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že výstavba obytného centra pro 9000 osob je považována za ochranu před hlukem z provozu dálnice. K nedostatkům v odůvodnění opatření obecné povahy a rozhodnutí o námitkách navrhovatelé uvádějí, že nejde rozhodně jen o formální nedostatek. Absenci odůvodnění toho, že nebylo požadováno vyhodnocení opatření obecné povahy v rámci procesu SEA, pak nemohou překlenout žádné jiné dokumenty (ani případně takové, jež jsou pořizovány v rámci procesu EIA).

Navrhovatelé jsou toho názoru, že podané kasační stížnosti by měly být odmítnuty jako nepřípustné.

Osoba zúčastněná na řízení MSI INVEST s. r. o., následně v replice k vyjádření navrhovatelů uvedla, že vyjádření před městským soudem nepodala, neboť jí to nebylo umožněno. Svou kasační stížnost považuje za přípustnou. I nadále pak trvá na tom, že prvotním cílem vydaného opatření obecné povahy byla ochrana před hlukem.

IV. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV.1 Posouzení kasační stížnosti stěžovatele Bc. Martina Nováka

Ve vztahu k námitkám stěžovatele Bc. M. N. ze soudního spisu vyplynulo, že dne 1. 10. 2012 vyvěsil Městský soud v Praze na své úřední desce (a na internetu) vyrozumění o probíhajícím řízení, v němž vyzval případné osoby zúčastněné na řízení, aby ve lhůtě 15 dní oznámily, že budou v předmětném řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Předmět řízení i navrhovatelé byli v tomto vyrozumění uvedeni bezchybně, za odpůrce však bylo nesprávně označeno Ministerstvo financí. S ohledem na tuto vadu bylo dne 6. 11. 2012 vyvěšeno na úřední desku (a na internet) druhé vyrozumění o probíhajícím řízení s výzvou k osobám zúčastněným na řízení. Lhůta, v níž bylo možno práva osoby zúčastněné na řízení uplatnit, byla stanovena na 15 dní od doručení tohoto vyrozumění. Vyrozumění bylo sejmuto z úřední desky dne 6. 12. 2012. Jako odpůrce byl označen Magistrát hl. m. Prahy. Přípisem ze dne 20. 12. 2012, který byl podán k poštovní přepravě dne 21. 12. 2012 a doručen městskému soudu dne 27. 12. 2012, oznámil Bc. M. N., že hodlá v předmětném řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a to z titulu vlastnictví nemovitosti v katastrálním území Újezd u Průhonic.

Zde je potřeba uvést, že i opakované vyrozumění obsahovalo nesprávné uvedení odpůrce. Nesprávnost nespočívala jen v jeho označení jako „žalovaný“, ale především v tom, že odpůrcem je dle § 101a odst. 3 s. ř. s. ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno. Magistrát hl. m. Prahy předmětné opatření obecné povahy nevydal, a proto není odpůrcem. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, uvedl, že odpůrcem v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu je obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo. V daném případě je tedy odpůrce hlavní město Praha, jak již je správně uvedeno v záhlaví napadeného rozsudku.

Zatímco první nesprávnost, kdy bylo za odpůrce označeno Ministerstvo financí, byla natolik závažná, že mohla – s ohledem na uvedení orgánu státní správy zcela nesouvisejícího s předmětným řízením – zasáhnout do práv osob zúčastněných na řízení a uvést je v omyl, druhá nesprávnost je spíše drobného rázu; jako odpůrce není uvedena obec, ale pouze její orgán. S ohledem na jinak zcela přesné vymezení věci má zdejší soud za to, že řízení již bylo dostatečně identifikováno. Ostatně sám stěžovatel Bc. M. N. seznal, o jaké řízení jde, jak plyne z jeho přípisu ze dne 20. 12. 2012.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. platí, že osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. pak mj. praví, že navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v

průběhu řízení, že je tu další taková osoba. Podle § 34 odst. 3 s. ř. s. konečně platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.

Postup městského soudu při vyrozumívání osob zúčastněných na řízení se opírá o § 42 odst. 4 s. ř. s., z něhož plyne, že je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu. Soud může též uveřejnit své rozhodnutí nebo jinou písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup anebo na úřední desce obecního úřadu.

Užití postupu dle § 42 odst. 4 s. ř. s. nebylo v této věci formalistické, neboť bylo splněno vícero důvodů předpokládaných tímto ustanovením – nákladnost klasického doručování, administrativní náročnost, velký počet v úvahu připadajících osob. Citované ustanovení § 42 odst. 4 s. ř. s. považuje za doručení předmětného vyrozumění okamžik jeho vyvěšení na úřední desce soudu, v daném případě den 6. 11. 2012, kdy bylo vyvěšeno opravené vyrozumění. Lhůta k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení tak končí uplynutím 15 dní od tohoto data, tedy dnem 21. 11. 2012. To, že soud sejmul vyrozumění z úřední desky až dne 6. 12. 2012, nemůže mít vliv na zřetelnou zákonnou dikci upravující okamžik doručení vyvěšením a nikoliv sejmutím písemnosti. Bc. M. N. se do řízení jako osoba na něm zúčastněná (nikoliv však „na straně“ odpůrce, jak uvádí, neboť takový institut správní soudnictví nezná) přihlásil přípisem zaslaným soudu až dne 21. 12. 2012, tedy měsíc po dni, jímž lhůta uplynula. Citované ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. umožňuje učinit prohlášení o uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení pouze ve lhůtě, kterou soud určí. Pozdější uplatnění tohoto práva není přípustné přímo ze zákona, a tuto skutečnost nemůže překlenout ani to, že byl nakonec Bc. M. N. uveden v záhlaví napadeného rozsudku.

Výše uvedené závěry jsou ve shodě s dosavadní rozhodovací činností zdejšího soudu. Jak také uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010 - 294, publ. pod č. 2550/2012 Sb. NSS, jsou-li splněny podmínky podle § 42 odst. 4 s. ř. s., je možné na základě opatření předsedy senátu doručovat osobám, které připadají v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, vyrozumění o probíhajícím řízení podle § 34 odst. 2 s. ř. s. vyvěšením na úřední desce soudu. Pokud taková osoba v soudem určené lhůtě nereaguje, resp. sdělí soudu svou vůli uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení až po uplynutí lhůty stanovené ve vyrozumění, práva osoby zúčastněné na řízení jí nenáleží a soud s ní nadále jako s osobou zúčastněnou na řízení nejedná. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud rovněž dospěl k závěru, že kasační stížnost podaná osobou, která nebyla v řízení před krajským (městským) soudem osobou zúčastněnou na řízení, má být odmítnuta jako kasační stížnost podaná osobou zjevně neoprávněnou.

Stejně tak v usnesení ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 114/2012 - 60 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) dospěl tento soud k závěru, že nesprávně založené procesní postavení osoby zúčastněné na řízení se sice v kasačním řízení nemění, ale taková osoba nemůže nabýt procesního postavení stěžovatele. Zde Nejvyšší správní soud rozvinul právní názor dříve vyslovený v rozsudku téhož soudu ze

dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, podle něhož kasační soud vychází z toho, s kým bylo v soudním řízení jednáno jako s osobou zúčastněnou na řízení, ovšem nesprávnost takového postupu krajského soudu může být důvodem pro zrušení jeho rozsudku jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost rozsudku. Zde tento soud také vyslovil, že zmeškání lhůty lze na žádost z vážných omluvitelných důvodů prominout a dále, že po opožděném oznámení je namístě, aby soud usnesením podle § 34 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že oznamovatel osobou zúčastněnou na řízení není.

V daném případě bylo oznámení Bc. N. sděleno po lhůtě, aniž by ten žádal o prominutí jejího zmeškání. Je pravdou, že městský soud nevydal usnesení o tom, že osobou zúčastněnou není, ovšem uvedené procení pochybení nic nemění na skutečnosti, že tohoto postavení ze zákona nenabyl. Toto procesní pochybení se rovněž nijak nemohlo projevit na zákonnosti vydaného rozsudku; chyba v záhlaví důvodem ke zrušení rozsudku není. V řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části nabývá dodržení soudem stanovené lhůty zvláštního významu s ohledem na vázanost soudu zákonnou lhůtou pro rozhodnutí o návrhu (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Bc. M. N. nesplnil podmínky pro postavení osoby zúčastněné na řízení a nebyl městským soudem neprávem opomenut. Jelikož v souladu s § 102 s. ř. s. může kasační stížnost podat pouze účastník předchozího soudního řízení nebo osoba na takovém řízení zúčastněná, je zřejmé, že kasační stížnost tohoto stěžovatele je podána osobou zjevně neoprávněnou.

IV.2 Posouzení kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení MSI INVEST s. r. o.,

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem. Co se týče přípustnosti kasační stížnosti, nelze souhlasit s názorem navrhovatelů, že osoba zúčastněná na řízení tím, že nepodala vyjádření v řízení před městským soudem, nemůže nyní nic přípustně namítat.

Je totiž potřeba si uvědomit, že osoba zúčastněná na řízení neměla v řízení před městským soudem postavení žalobce (resp. navrhovatele). V takovém případě se na ni ovšem nevztahuje ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104, plyne, že zákaz uvádět v řízení o kasační stížnosti nové právní důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), dopadá ze své podstaty pouze na takového stěžovatele, který byl v řízení před krajským soudem žalobcem (zde navrhovatelem). Žalovaný (odpůrce) či osoba zúčastněná na řízení podávající kasační stížnost mohou argumentovat jakýmikoli právními důvody, a to bez ohledu na to, jakou procesní obranu uplatnili ve vyjádření k žalobě (návrhu) a zda takové vyjádření vůbec podali. Při odůvodnění svého závěru uvedl Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku: *„Není úkolem soudu, aby se zabýval žalobcovou záležitostí v celé její myslitelné šíři, nýbrž je věcí žalobce, aby soudu vymezil, v čem přesně spatřuje nezákonnost, jíž se dopustil správní orgán. Soud se musí s námitkami vznesenými žalobou vypořádat, a pokud se ztotožní alespoň s jednou z nich, měl by též vyvrátit jí odpovídající protiargumenty žalovaného. Je však třeba zdůraznit, že žalovaný není povinen podávat vyjádření k žalobě: jistě tím může zvýšit svou šanci na procesní úspěch, ale je jen na něm, zda vyjádření podá a jaké argumenty zde uplatní. Povinnost tvrzení stíhá v řízení ve věci nečinnosti správního orgánu jen toho, kdo se u soudu něčeho domáhá a kdo disponuje řízením a jeho*

předmětem; v řízení před krajským soudem splňuje tuto podmínku z povahy věci pouze žalobce. V řízení o kasační stížnosti však mohou být v postavení stěžovatele – tedy procesního subjektu, jehož vůle především určuje zahájení i průběh řízení – jak žalobce, tak žalovaný. Zatímco ale na žalobce, který inicioval soudní řízení ve věci a se žalobou neuspěl, dopadnou v kasačním řízení důsledky toho, že u krajského soudu neunesl svou povinnost tvrzení (což se projevuje nejen v zákazu právních novot podle § 104 odst. 4 s. ř. s., ale též v zákazu novot skutkových podle § 109 odst. 4 s. ř. s.), žalovaný takovou povinnost dosud neměl, a nemůže tak být ve své argumentaci nijak omezován." Jen na okraj lze dodat, že vyjádření k žalobě (návrhu) už podle svého názvu nemá být jakýmsi samostatným expozé správního orgánu ke sporné věci, nýbrž reakcí na konkrétní námitky obsažené v žalobě (návrhu). Vyjádření tak je obvykle úměrné žalobě (návrhu), která může být formulována velmi stručně. Bylo by jistě absurdní, pokud by stručností svého podání žalobce (navrhovatel) fakticky umenšil žalovanému (odpůrci, osobě zúčastněné na řízení) množství námitek, jimiž může argumentovat v případné kasační stížnosti.

Krom toho ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. se může týkat jen důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jimiž lze namítat nesprávné posouzení právní otázky (kterou řešil i správní orgán) nebo vady správního řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu. Naproti tomu důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s. se vztahují až k samotnému rozhodnutí krajského (městského) soudu, resp. k řízení před ním, a pochopitelně se tak poprvé mohou objevit až v kasačním řízení. Proto tedy zde kasační stížnost nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. není.

Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení je tedy přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

IV.2.a Aktivní legitimace městské části hl. m. Prahy k podání návrhu

Pokud jde o způsobilost městských částí hlavního města Prahy být účastníkem řízení o návrhu na zrušení územního plánu hlavního města Prahy, je třeba plně vyjít z nedávného usnesení rozšířeného senátu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 - 219, www.nssoud.cz, který postupem podle § 17 s. ř. s. setrval na dosavadní judikaturní linii, když vyslovil, že městská část hlavního města Prahy je způsobilá podat návrh na zrušení územního plánu hlavního města Prahy nebo jeho části.

Rozšířený senát konstatoval, že městská část, jako subjekt samosprávy a jako subjekt, jenž vykonává samostatnou působnost v některých zákonem a statutem vymezených oblastech, na svém území má právo na samosprávu a na výkon vlastní působnosti. Tato práva přitom patří mezi práva, jejichž dotčení se může před správním soudem městská část hlavního města Prahy dovolávat podle § 101a s. ř. s. Je tak nezpochybnitelné, že městská část má *„přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno"*, což vyžaduje usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, pro aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na zrušení územního plánu. Tento vztah vyplývá právě z identifikovaných práv na samosprávu a na výkon vlastní působnosti.

Rozšířený senát dále vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, podle které platí, že pokud existují pochybnosti o možnosti přístupu

nějakého subjektu k soudní ochraně, je vždy namístě rozhodnout ve prospěch poskytnutí soudní ochrany, tedy ve prospěch přístupu k soudu.

Městské části vystupují (v rozsahu stanoveném zákonem a Statutem) v právních vztazích svým jménem a nesou z toho vyplývající odpovědnost. Mají tedy částečnou způsobilost k právním úkonům (a právní subjektivitu). Nelze tak souhlasit se závěrem osoby zúčastněné na řízení, že je protismyslné, aby městské části hlavního města Prahy navrhovaly zrušení části územního plánu hlavního města Prahy, neboť navrhovatel by byl v takovém případě integrální částí odpůrce, přičemž totožnost navrhovatele a odpůrce je nepřijatelná.

Jak také uvedl rozšířený senát, pokud zákon svěřuje do samostatné působnosti městské části schvalování (a uskutečňování) programu rozvoje městské části a současně ji s odkazem na její zákonem vymezenou samostatnou působnost vybavuje způsobilostí k právům, byť i omezenou, dává jí veřejné subjektivní právo, a tedy i právní ochranu proti jeho zkrácení opatřením hlavního města Prahy, kterým se vydává územní plán, neboť městská část je při schvalování (a uskutečňování) programu svého rozvoje tímto aktem limitována. Z podobného důvodu, tzn. vzhledem k možnému zkrácení práva spočívajícího ve výkonu samostatné působnosti, soudní řád správní v § 101a odst. 2 stanoví, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí vydaného krajem může podat též obec, přestože by její aktivní legitimaci šlo zřejmě dovodit i bez tohoto ustanovení. Městská část hlavního města Prahy tedy má v rámci své vlastní působnosti důležitou roli v organizaci svého území, s níž může kolidovat samostatná působnost hlavního města Prahy v oblasti územního plánování.

Shrnuté rozhodnutí rozšířeného senátu dává odpověď na všechny námitky osoby zúčastněné na řízení týkající se aktivní legitimace městské části hl. m. Prahy [tj. v daném případě navrhovatele a)]. Tyto námitky nejsou důvodné. Jako důvodnou pak zdejší soud neshledal ani námitku o nedostatku zmocnění advokáta Mgr. Vítězslava Dohnala, který za navrhovatele a) podal návrh městskému soudu. Plná moc udělená Mgr. Vítězslavu Dohnalovi navrhovatelem a) pro řízení před městským soudem se ve spise nachází (č. l. 26 spisu městského soudu). Plná moc pro řízení před Nejvyšším správním soudem je pak založena na č. l. 109 spisu Nejvyššího správního soudu.

IV.2.b K namítaným vadám řízení před městským soudem

Pokud jde o tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že navrhovatelé neoznačili ve svém návrhu, který podali u městského soudu, potencionální osoby zúčastněné na řízení, což ztížilo jejich možnost účasti v řízení, poukazuje zdejší soud přiměřeně na argumentaci obsaženou v části IV.1 odůvodnění. Městský soud postupoval adekvátně podle § 42 odst. 4 s. ř. s. a neoslovoval potencionální osoby zúčastněné na řízení jednotlivě. Účast v řízení před městským soudem osoby zúčastněné na řízení, která podala kasační stížnost, nebyla zpochybněna. Postup městského soudu dle § 42 odst. 4 s. ř. s., který zdejší soud shledal jako souladný se zákonem, tedy předmětnou osobu zúčastněnou na řízení jistě nijak neomezil v možnosti účastnit se řízení. Uvedená osoba také nemůže argumentovat ve prospěch jiných osob; nelze tak zohlednit vyjádření městské části Praha-Újezd přiložené ke kasační stížnosti, v němž tato městská část uvádí, že se cítí rozsudkem městského soudu poškozena. Namítá-li tato městská část, že by bývala hodlala uplatňovat práva osoby

zúčastněné na řízení, kdyby se o řízení dozvěděla, lze opět přiměřeně poukázat na argumentaci obsaženou v části IV.1 odůvodnění tohoto rozsudku.

Důvodná není ani související námitka, že městský soud osobě zúčastněné na řízení nezaslal výzvu k reakci na návrh navrhovatelů. Návrh i vyjádření odpůrce byly osobě zúčastněné na řízení zaslány a doručeny přihlášením se oprávněné osoby do datové schránky (viz potvrzení o dodání a doručení do datové schránky na č. l. 74 spisu městského soudu). Také skutečnost, že ve věci nebylo nařízení jednání, neboť navrhovatelé ani odpůrce jednání nepožadovali, je plně v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Pokud osoba zúčastněná na řízení hodlala své vyjádření k věci formulovat až před městským soudem, opomenula zjevně předmětné ustanovení, které dává možnost požadovat jednání ve věci pouze účastníkům řízení (tj. navrhovatelům a odpůrci, nikoliv osobě zúčastněné na řízení).

Pokud jde o tvrzení osoby zúčastněné na řízení zpochybňující závěr městského soudu, že je vázán *„skutkovými, nikoliv však právními důvody žaloby“*, konstatuje zdejší soud, že taková formulace není přesná. Podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je soud v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části vázán rozsahem a důvody návrhu. Z tohoto důvodu není po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb., která je účinná od 1. 1. 2012, plně a bez dalšího využitelný algoritmus přezkumu opatření obecné povahy, jak byl definován v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98. Všechny důvody, o něž městský soud opřel zrušení napadeného opatření obecné povahy, však byly obsaženy v návrhu. Rozhodující tedy je, že městský soud přes nepřesné vyjádření nikterak nevybočil z rozsahu a důvodů návrhu, jak ukládá § 101d s. ř. s.

Námitky osoby zúčastněné na řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nejsou důvodné.

IV.2.c Nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách

V rámci řízení o změně územního plánu hl. m. Prahy uplatnili mj. navrhovatelé b), c), e), v souladu s § 52 odst. 2, 3 ve spojení s § 55 odst. 2 stavebního zákona, námitky. Uvedení navrhovatelé v zásadě shodně v námitkách obsáhle rozvedli devět okruhů, pro něž požadovali z návrhu vypustit změnu Z 2345/00. Předmětné námitky jsou vypořádány na str. 95 a násl. odůvodnění. V některých případech je námitka vypořádána prostým poukazem na stanovisko dotčeného orgánu. Markantní je zejména vypořádání pátého okruhu námitek, které se týká znečištění ovzduší. Zde je obsáhle argumentováno, že v dotčeném území jsou již dnes překračovány závazné limity pro ochranu zdraví. Vypořádání je toliko jednovětné: *„Dotčené orgány s návrhem souhlasí.“* Nad tento rámec není uvedeno ničeho.

Odůvodnění rozhodnutí o námitkách obsahující pouhý poukaz na stanoviska dotčených orgánů není dostatečné. Zde lze poukázat na konstantní a obsáhlou judikaturu zdejšího soudu. Jak plyne z rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 - 169, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (§ 52 odst. 2 stavebního zákona) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.

Také v rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, je uvedeno, že vázanost závěry stanovisek dotčených orgánů nezbavuje odpůrce povinnosti řádně odůvodnit rozhodnutí o námitkách, které se týkají obsahu těchto stanovisek. Pouhý odkaz či citace jejich obsahu tedy nejsou dostatečné.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008 - 62, www.nssoud.cz, pak plyne, že stanoviska dotčených orgánů jsou závazným podkladem pro územní plán, jejich přezkum však není možný podle § 149 správního řádu. Před rozhodnutím o námitkách je třeba dát dotčeným orgánům možnost se k nim vyjádřit, zejména pokud tato stanoviska byla důvodem změn, proti nimž námitky směřují. Rozhodnutí o námitkách je samostatným rozhodnutím, které je součástí územního plánu. Pokud jsou důvodem nevyhovění námitkám stanoviska dotčených orgánů, musí být jejich podstatný obsah v důvodech rozhodnutí uveden, stejně tak jako skutečnost, zda a jak se dotčené orgány k důvodnosti námitek vyjádřily (§ 172 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 192 stavebního zákona).

Pouhý odkaz na stanovisko dotčených orgánů je tedy zcela nedostatečný. Jak bylo výše uvedeno, stanoviska dotčených orgánů jsou pro odpůrce závazná, ovšem nejde o stanoviska vydávaná formou rozhodnutí, proti nimž by měli navrhovatelé přímou zákonnou cestu obrany. Teprve v rozhodnutí o námitce se tak mají možnost seznámit s tím, jaká stanoviska byla podkladem pro nevyhovění jejich námitce, co bylo jejich obsahem a zda byla skutečně promítnuta do územního plánu. V daném případě to není zjistitelné.

Městský soud tedy dospěl ke správnému právnímu názoru, že rozhodnutí o námitkách uvedených navrhovatelů je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

IV.2.d Nepřezkoumatelnost stanoviska upouštějícího od studie SEA

Ve vztahu k námitkám osoby zúčastněné na řízení, že závěr zjišťovacího řízení nemusí být odůvodněn, resp. postačí vyjít ze souvisejících dokumentů, vyšel zdejší soud z toho, že změna územního plánu hl. m. Prahy je koncepcí ve smyslu zákona o EIA a podléhá povinnosti posouzení dle tohoto zákona, tj. provedení zjišťovacího řízení. Stanovisko k zadání musí obsahovat jasný závěr buď o nutnosti komplexního posouzení vlivů řešení předložené dokumentace na životní prostředí, nebo o jeho ukončení závěrem zjišťovacího řízení. Pokud posouzení vlivů na životní prostředí není požadováno, musí závěr zjišťovacího řízení obsahovat odůvodnění. Tato povinnost vyplývá zřetelně z § 10d odst. 5 zákona o EIA, podle kterého je příslušný úřad povinen uvést v závěru zjišťovacího řízení důvody, pro které není posuzování podle tohoto zákona požadováno.

Vydané stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 5. 2009, sp. zn. S-MHMP-388985/2009/1/OOP/VI, těmto požadavkům nevyhovuje. V bodu III. tohoto stanoviska je pouze uvedeno, že změny č. Z 939/00, Z 1175/00, Z 2143/00, Z 2156/00, Z 2215/00 a Z 2743/00 je nutno posoudit z hlediska vlivů na životní prostředí. Ke sporné změně Z 2345/00 se stanovisko vůbec nevyjadřuje, natož, aby výsledek zjišťovacího řízení jakkoliv odůvodňovalo.

Také k tomu, že závěr zjišťovacího řízení musí být odůvodněn, existuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 7. 1. 2010, č. j. 9 Ao 4/2009 - 111, plyne, že § 10d odst. 5 zákona o EIA představuje transpozici čl. 3 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 21. 6. 2001, který tuto povinnost shodně stanoví. Absence odůvodnění neposuzování vlivů na životní prostředí není pouhým formálním nedostatkem, který by byl bez vlivu na zákonnost postupu při pořizování a schválení změny územního plán; to platí obzvláště tehdy, argumentují-li (stejně jako v nyní posuzované věci) osoby uplatňující námitky výrazným zhoršením životního prostředí v okolí jejich nemovitostí vlivem provedených změn. Je sice pravdou, že výsledkem zjišťovacího řízení je odpůrce vázán, avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě zhojit nepřezkoumatelnost vydaného stanoviska, jakož i absenci jeho zákonných náležitostí. Bez odůvodnění tohoto stanoviska totiž není zřejmé, zda vůbec byla změna územního plánu hodnocena. Absence odůvodnění, které je vyžadováno přímo zákonem, pak nemůže být překlenuta ani žádnými jinými dokumenty, které zamýšlenou změnu z různých hledisek hodnotí.

Ani tyto námitky osoby zúčastněné na řízení tak nemohl zdejší soud shledat důvodnými.

IV.2.e Nepřezkoumatelnost závěru ohledně vymezení nových zastavitelných ploch

K vymezení nově zastavitelných ploch poukazuje zdejší soud na ustanovení § 55 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném v době pořizování změny, podle něhož další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Podstatou změny územního plánu Z 2345/00 je změna rozsáhlého nezastavitelného území na území zastavitelné.

Příloha č. 4 odůvodnění změny územního plánu hl. m. Prahy ve vztahu ke změně Z 2345/00 obsahuje pouze několik vět o účelu změny, a to v podstatě pouze k ploše dopravního spojení, která v rámci této změny představuje jen její malou část. Nikterak se nezabývá nemožností využít již vymezené zastavitelné plochy. Ve vztahu k předmětné změně tak odůvodnění dostatečné není, jak správně konstatoval městský soud.

Povinností odpůrce tedy bylo v území, kde došlo ke změně využití ploch z nezastavitelných na zastavitelné, podrobně vysvětlit, proč se právě toto území jeví jako vhodná náhrada za území nevyužité. Odpůrce tak neučinil; jeho tvrzení v příloze č. 4 nejsou dostatečně určitá a zabývají se pouze tím, jaký byl motiv provedené změny, otázkou zastavitelnosti nových ploch se v zásadě odpůrce vůbec nezabývá. Pokud snad odpůrce považuje administrativní centrum za „pouhou“ protihlukovou bariéru, chybí odůvodnění ve vztahu k tomu, proč nelze takovou bariérou vystavět v proporčním měřítku ve vztahu k zamýšlenému záměru dopravního spojení, tedy tak, aby tato bariéra nezasáhla do tak rozsáhlého území, které bylo dosud vedeno jako nezastavěné a nezastavitelné.

Také tady v podrobnostech zdejší soud poukazuje na svou dřívější judikaturu. V rozsudku ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011 - 87, publ. pod č. 2741/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud nepopírá, že vymezení nových zastavitelných ploch je oprávněním obce, která změnou územního plánu reaguje na aktuální situaci v daném území. Vždy je ale

nutné, aby obec tyto změny a vymezení nových zastavitelných ploch zdůvodnila. Toto zdůvodnění nemůže být pouze formální, ale musí být komplexní a obsahovat vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení. Obec tedy musí v potřebné a přezkoumatelné míře podrobností zdůvodnit nejen to, které zastavitelné plochy jsou dosud nevyužity a proč je použít k nové výstavbě nelze.

IV.2.f Vymezení plochy nadmístního významu

Nakonec soud posuzoval, zda předmětná změna územního plánu vymezuje plochu nadmístního významu. Tou je třeba rozumět v souladu s § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona ve znění účinném v době pořizování územního plánu plochu, která svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více obcí nebo více městských částí na území hlavního města Prahy.

Zde lze souhlasit s osobou zúčastněnou na řízení, že se městský soud dopustil pochybení, když nejprve shrnul, že předmětné námitky navrhovatelů nepovažuje za důvodné, pak ovšem argumentoval tak, že námitkám navrhovatelů přisvědčil. Z celkové koncepce rozsudku, z jeho shrnutí (bod VIII. na str. 24 rozsudku) i z toho, že osoba zúčastněná na řízení obsáhle se závěry rozsudku v tomto směru polemizuje, lze dospět k závěru, že šlo o zjevnou nesprávnost vzniklou při psaní, která nikterak nesnižuje celkovou srozumitelnost rozsudku, pouze snižuje čtenářský komfort, a tedy nemůže být důvodem pro kasační výrok.

Zdejší soud poukazuje na to, že změna Z 2345/00 se dle svého vlastního odůvodnění dotýká plochy 152 417,1 metrů čtverečných, v západní části území dojde k redukci *celoměstského* (zdůraznil NSS) systému zeleně a především umožní propojení ulice Formanská a dálnice D1, tedy stavby nejen nadmístního, ale republikového významu. Lze očekávat, že uvedené dopravní spojení bude využívat množství řidičů, kteří budou ulicí Formanská a dalšími navazujícími komunikacemi pokračovat směrem do blízkých městských částí hl. m. Prahy (např. právě městské části Praha-Křeslice).

V tomto ohledu tedy lze poněkud zpřesnit argumentaci městského soudu. Samotná velikost řešené plochy sama o sobě zpravidla nepostačí k závěru, že jde o plochu nadmístního významu. V kombinaci s ostatními shora vypočtenými prvky však vytváří synergický efekt vedoucí zdejší soud k závěru, že změna vymezuje plochu nadmístního významu. Tou je i souhrn více ploch vymezených územním plánem, které mají místní souvislost a shodné funkční určení, pokud svým využitím podstatně a skutečně ovlivní území jiné obce, jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, publ. pod č. 1971/2010 Sb. NSS.

Odhlédnout nelze ani od údajů obsažených v příloze č. 20 změny územního plánu hl. m. Prahy Z 2345/00, z níž plyne, že předmětná změna si vyžádá vedení veřejné hromadné dopravy, požadovaný počet nových parkovacích míst je celkem 3 754, celková výměra kancelářských ploch je 105 356 m^2 a celkový počet plánovaných nových bytů je 539. Jakkoliv se tyto údaje vztahují již ke konkrétnímu záměru, nelze pominout to, že tento záměr právě uvedená změna územního plánu v obecné rovině umožňuje.

Jako nepřípadný pak nelze hodnotit ani poukaz městského soudu na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 1 Ao 1/2009. To se zabývalo rozsáhlou změnou územního plánu umožňující v obecné rovině výstavbu satelitního městečka a z něj vyplývajícího znásobení

dosavadního počtu obyvatel v obci, bez odpovídajícího zajištění sociálních potřeb. Obdobná situace je i v nyní posuzovaném případě.

Ani těmto námitkám tedy zdejší soud nemohl přisvědčit, proto lze celkově shrnout, že kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení není důvodná. Shledal-li městský soud předmětné vady napadeného aktu, nemohl jinak, než jej zrušit. Rozhodně nemohl nikterak posuzovat, zda namítaný veřejný zájem na předmětné změně územního plánu nepřeváží zjištěné vady. Dikce § 101d odst. 2 s. ř. s. upravujícího případy, kdy je soud povinen napadené opatření obecné povahy zrušit, je zcela jasná.

V. Závěr a náklady řízení

Kasační stížnost stěžovatele Bc. M. N. je podána osobou zjevně neoprávněnou (viz odůvodnění IV.1). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost tohoto stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl (výrok I).

Jelikož kasační stížnost stěžovatele Bc. M. N. byla odmítnuta, rozhodl Nejvyšší správní soud, v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (výrok II.).

Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úpravy obsažené v ustanovení § 10 odst. 3 poslední věta a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, tak, že Bc. M. N. bude do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč za řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jeho zástupkyně JUDr. Aleny Zahradníčkové, advokátky (výrok III). Poplatek 1000 Kč zaplacený za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nevrací, neboť pro takový postup chybí právní úprava a zdejší soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl.

V případě kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení MSI INVEST s. r. o., nebyly naplněny namítané kasační důvody (viz odůvodnění IV.2) a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost výrokem IV. jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Ohledně náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelé naopak ve věci měli plný úspěch; náklady řízení v jejich případě tvoří mimosmluvní odměna jejich zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za každého zastupovaného navrhovatele snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 2 480 Kč. Soud proto přiznal sedmi navrhovatelům částku 17 360 Kč za jeden společný úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasačním stížnostem ze dne 10. 4. 2013 [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce navrhovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající příslušné sazbě daně (21 %). Celkem tedy navrhovatelům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti osoby

zúčastněné na řízení náleží částka ve výši 21 369 Kč. Osoba zúčastněná na řízení je povinna nahradit navrhovatelům náklady řízení k rukám jejich advokáta v přiměřené lhůtě (výrok V.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu